

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR
MACHTEN.

IN DEN LAATSTEN TIJD HOORT MEN NIET zooveel meer over Rusland als vroeger. Maar laat niemand denken, dat het er daarom thans beter is gesteld. Nog altijd heerschen er satanische toestanden, en de berichten, die doorkomen, zonder dat de Overheid ze kan achterhalen, zijn aangrijpend.

Een oude vader, die jaren geleden uitweek, ontving bericht van zijn zoon, dat hij twee-en-een-half jaar tuchthuisstraf — subsidiair dwangarbeid — kreeg, hoewel er geen enkele reden voor was, dan alleen, dat hij „te rechts” stond. Hij had een regeeringsbetrekking; werkte in zijn vrijen tijd aan een bank; gaf lessen; was dus nuttig voor den Staat. Maar . . . hij moest onschadelijk worden gemaakt! De arme man liet een vrouw en vijf kinderen onverzorgd achter.

Een ander werd eenige jaren geleden gedood. Diens drie zonen werden van de zijde der niet-te-troosten weduwe weggerukt tot het verrichten van dwangarbeid.

Dit zijn maar enkele berichten uit vele. Telkens komen er brieven met noodkreten.

Booze machten zijn en blijven aan het werk in de groote Republiek der Bolsjewisten. En dat niet alleen om in Rusland te onderdrukken al diegenen, die zelfs maar in hun geest anders denken dan de leiders; doch óók om de wereldrevolutie tot stand te brengen. Overal moet vergif worden gezaaid; ontevredenheid gewekt; de economische toestand in verwarring gebracht . . . opdat het doel bereikt worde!

En de wereld wil bedrogen zijn. Men ziet verlangend uit naar de schepen van Rusland. Koopt men niet billijker in Rusland dan ergens elders? Maar vergeet men dan, dat men op deze wijze de ongerechtigheid steunt, mede verantwoordelijk is voor het bloedgeld, en het zwaard helpt scherpen, door welks slagen men straks zelf zal worden getroffen? Men doet zaken met een land, dat recht en gerechtigheid verkracht, en dat duizenden van Gods kinderen heeft vermoord. Maar vergeet men dan, dat God het bloed dier duizenden zal wreken? „Geef den beker des wijns der grimigheid van Mijne hand al den volken te drinken,” zegt Jeremia in 's Heeren naam. (Jer. 25.) „Dat zij drinken, en beven!”

Stalin heeft het op de Al-Russische Commissarissen-Conferentie in Maart j.l. (in Moskou) uitgesproken: „Tegen 1 Mei 1932 mag in onzen Sovjetstaat geen huwelijk of familie of kerk of iets, dat aan godsdienst herinnert, gevonden worden . . . Aan al zulke kapitalistische overblijfsels moet, het koste wat het wil, een einde worden gemaakt.”

Drinken op dit oogenblik de volkeren reeds niet van den wijn, dien zij zelf hebben gemengd door hun ongerechtigheid? En gaat er niet een beven door hun landen?

Ach, dat tegenover de machten der duisternis in Rusland andere machten zich stelden, die van geen transigeeren willen weten; die aan geen ongerechtigheid, in welk opzicht dan ook, willen deel hebben!

Hoe lang nog, o God!

Laat ons toch bedenken, dat het kwaad steeds grooter omvang aanneemt; steeds meer onze grenzen nadert.

De Berlijnsche godloozen zijn aangemoedigd door de Moskousche, om het atheïstisch eenheidsfront te versterken. Vijftienhonderd propagandisten moeten in korten tijd worden gevormd, het aantal leden der jeugdorganisaties verdubbeld, en plannen ontworpen voor den godloozen-aanval op het platteland!

Er is maar één macht, die al Gods kinderen ten dienste staat bij de aanvallen van Satan, ook bij de heftigste: dat is de macht van het gebed. Maar dat is dan ook een gróóte macht. Een macht, die Gods hart en hand in beweging kan brengen.

„Wat op 't oogenblik de wereld schokt, is niet maar finantieele of politieke ellende, het is meer, het is ellende van moreelen aard.” Deze woorden schreef dezer dagen een

vrijzinnig blad in Genève. Een wáár woord. Men heeft God losgelaten. Men wil het doen zonder Hem, zonder Zijn dienst. Men keert zich vijandig tegen al wat God genoemd wordt of als God wordt geëerd . . . (2 Thess. 2.)

Wat kan tegen zulke machten uit den afgrond anders helpen dan de machten van biddende afhankelijkheid en gehoorzaamheid; van kinderlijk vertrouwen en rotsvast geloof?

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Door de Zandwoestijn.

En Hagar ging voort, en dwaalde in de woestijn van Berséba. Gen. 21 : 14.

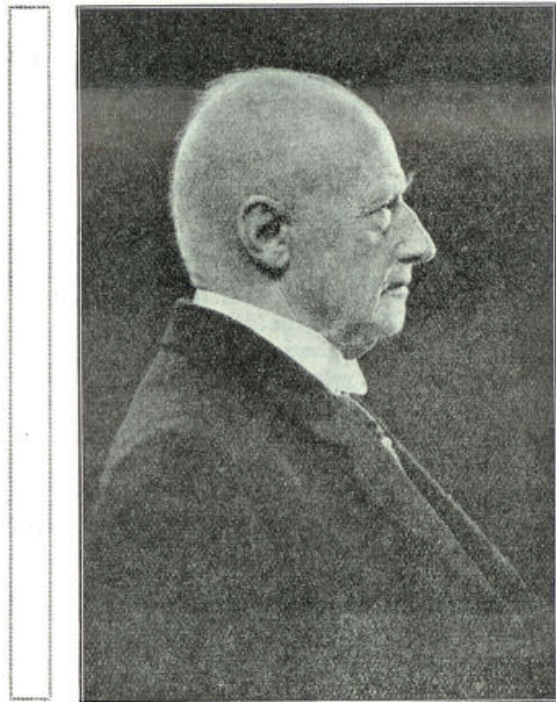
HET WOORD WOESTIJN IN ONZEN STATEN-bijbel kan zeer verschillende beteekenis hebben.

Veelal wordt er mee bedoeld een steppe; een woeste of stille plek.

Er kan echter ook door aangewezen worden, wat wij werkelijk onder een woestijn verstaan. Dat kan dan meer wezen een kalkwoestijn, als in Judea, maar ook een rotswoestijn of een zandwoestijn. Vooral het trekken in deze laatste is een vreeselijk iets. De voet zakt tot de enkels in het zand. De schoenen vullen zich zóó met zand, dat er voor de voeten geen plaats meer overblijft. Niet steeds kan men de schoenen uit doen: niet zelden is het zand vermengd met scherpe stukjes rots, stukjes hout, potscherven.

Bij een eenigszins harden wind worden oogen, neus, ooren, mond al spoedig onaangenaam gevuld; het zand striemt scherp tegen de huid.

Meer dan één K.M. per uur komt men in de zandwoestijn te voet niet vooruit.

Mr. B. C. J. LODER

„Het beteekent heel wat voor een man van gevorderden leeftijd, als men tot hem wil zeggen: wees onze rechter, wij rekenen op uw onpartijdigheid. Ik verklaar het u plechtig: ik zal mijn plicht doen tot het einde mijner dagen.”

Aldus eindigde Mr. Loder zijn belangrijke rede, waarmede hij het presidium der Eere-Rechtbank voor journalisten aanvaarde.

Voor dit Eere-Gerechtshof, dat ten doel heeft de bevordering van de goede verstandhouding tusschen de volkeren, zullen alleen journalisten gedaagd worden. Het blijkt hoog noodig te zijn, dat er iets gedaan wordt tegen de óf klakkeloos óf met minderwaardige bedoelingen afgedrukte óf op minderwaardige wijze verkregen publicaties van internationalen aard in de Bladen. Zulke een rechtbank wacht een moeilijke taak — een betere keus voor het presidium ware moeilijk te doen geweest.